

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2014r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2014r.

sprawy przeciwko R. G. córce F. i J. z domu J.

urodzonej (...) w miejscowości W.

obwinionej o to, że

W dniu 12.09.2012 r. około godz. 14:00 we W. kierująca pojazdem m-ki V. nr rej. (...) omijając pojazdy, które zatrzymały się na prawym pasie ruchu jechała zatoką autobusową znajdującą się przy jezdni ul. (...) od strony ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...) włączając się do ruchu z zatoki autobusowej na jezdnię oraz wykonując manewr skrętu w prawo nie zachowała szczególnej ostrożności i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m-ki F. nr rej. (...), który jechał lewym pasem ruchu jezdni ul. (...) od strony ul. (...) wykonywał manewr skrętu w lewo w ul. (...), w wyniku czego uderzyła lewą przednią częścią pojazdu przez nią kierowanego w prawą przednią część pojazdu m-ki F. nr rej. (...), czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 17 PoRD

uznaje R. G. winną tego, że w dniu 12 września 2012 r. we W., około godz. 14.00 kierując samochodem osobowym marki V. nr rej. (...) skręcając z ul. (...) w prawo w ul. (...) nie zachowała wymaganej szczególnej ostrożności w wyniku czego przyczyniła się do zaistnienia niebezpieczeństwa w ruchu drogowym w konsekwencji czego doszło do kolizji samochodu osobowego marki V. nr rej. (...)R. samochodem osobowym marki F. nr rej. (...), który skręcał w lewo z ul. (...) w ul. (...) tj. czynu z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza jej grzywnę w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

UZASADNIENIE

W dniu 12 września 2012 r. około godz. 14.00 R. G. kierowała samochodem marki V. nr rej. (...) skręcając z ul. (...) w prawo w ul. (...) we W. z prędkością około 10-20 km/h. R. G. jechała prawym pasem ruchu, przy prawej krawędzi jezdni, przy zatoce autobusowej. Lewy pas jezdni ul. (...), w tym samym kierunku, był zajęty przez samochód ciężarowy. W tym czasie z przeciwnego kierunku jazdy ul. (...) w lewo w ul. (...) skręcał samochód osobowy marki F. nr rej. (...) kierowany przez A. B.. Samochód ten poruszał się z prędkością również około 10-20 km/h. Gdy samochód kierowany przez A. B. wyłonił się z za (...) kontynuowała jazdę. Podobnie czynił to A. B.. W tym czasie zarówno R. G. jak i A. B. mieli możliwość zaobserwowania swoich pojazdów i jak i ich zatrzymania. Nie uczynili jednak tego i po około 2 – 3 s od momentu wyłonienia się samochodu A. B. doszło do kolizji obu pojazdów. Kąt, pod jakim doszło do kontaktu pomiędzy pojazdami miał wartość około 22 stopni. W wyniku kolizji w samochodzie marki F. został uszkodzony przedni zderzak,

przedni prawy błotnik i prawa przednia lampa. Natomiast w samochodzie marki V. został uszkodzony przedni zderzak, przedni lewy błotnik i przednia lewa lampa. A. B. po kolizji podpisał oświadczenie wskazujące na jego winę.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

zeznania A. B. k. 5, 76-77

wyjaśnienia R. G. k. 11, 68-69, 74-75,

zdjęcia k. 16;

oświadczenie k. 8;

opinia biegłego J. D. k. 90-107,

115-117;

dokumentacja ubezpieczeniowa

R. G. nie była karana. Utrzymuje się z wynagrodzenia w kwocie 1500 zł.

dowód: karta karna k. 19;

informacja k. 53;

dane osobopoznawcze k. 2;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na notatce urzędowej, zdjęciach, dokumentacji ubezpieczeniowej, wyjaśnieniach R. G., opinii biegłego J. D., oświadczeniu oraz częściowo na zeznaniach A. B..

Notatka urzędowa została ujęta, jako dowód lokalizujący czasowo i miejscowo zdarzenie w sposób niewątpliwy.

Podobnie, jako niewątpliwe, zostały uznane dokumentacja fotograficzna oraz ubezpieczeniowa wskazujące na uszkodzenia pojazdów.

W ten sam sposób odniesiono się do powypadkowego oświadczenia A. B..

Podstawą ustaleń stała się opinia biegłego J. D.. Biegły D. w sposób szczegółowy odniósł się do całości zgromadzonego materiału. Jego czytelne wnioski znajdują oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Dlatego też jego opinię uznano za przydatną.

Również podstawą ustaleń stały się wyjaśnienia R. G.. Jak niewątpliwie wywiódł biegły J. D., brak jest podstaw do wykluczenia wersji przez nią przedstawionej. Dlatego też wobec nieusuwalnych wątpliwości, co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia, przyjęto wersję korzystniejszą dla R. G., wynikającą z jej wyjaśnień.

Z uwagi na powyższe koniecznym stało się odrzucenie wersji przedstawionej przez A. B., wykorzystując jego zeznania wyłącznie w części niewątpliwej, odnoszącej się do czasu i miejsca zdarzenia jak i uszkodzeń jego samochodu.

Sąd pominął zeznania A. G. albowiem nie wnoszą one istotnego materiału dowodowego.

Sąd zważył.

Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności spoczywa na kierującym pojazdem zbliżającym się do skrzyżowania zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Szczególność ostrożności jest większa od ostrożności zwykłej. Polega ona na zwiększeniu uwagi oraz dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Chodzi o to, że w wypadkach gdy przepisy wymagają zachowania szczególnej ostrożności, uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze powinna zwiększyć uwagę i tak postępować, by móc odpowiednio szybko zareagować na zmieniające się warunki i sytuację na drodze. Właściwa realizacja zasady szczególnej ostrożności polega zatem na pełnej koncentracji uwagi oraz uaktywnieniu zdolności przewidywania, a w przypadku braku intuicji - dołożeniu wszelkich starań do pobudzenia wyobraźni (por. R.A.Stefański: Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2005, s. 67; B.Kotowski: Ustawa Prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Dom Wydawniczy ABC 2002, s.164-165).

Zdarzenie miało miejsce na skrzyżowaniu. To nakładało na jego uczestników obowiązek zachowania szczególnej ostrożności. Gdyby należycie zwiększyli uwagę zarówno R. G. jak i A. B., jak wykazał biegły J. D., byli oni w stanie po dostrzeżeniu się wzajemnie zatrzymać swoje pojazdy. Jednak uchybiając tej powinności doprowadzili do kolizji. Tym samym R. G. dopuściła się czynu z art. 86 § 1 kw.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy względem R. G. a także jej sytuację.

Nie dostrzeżono okoliczności obciążających. Jako okoliczność łagodzącą przyjęto udział pokrzywdzonego B. w zaistnieniu zdarzenia, co ogranicza odpowiedzialność R. G. za jego skutki.

Mając to na uwadze orzeczono jak na wstępie.